

## DIKTER UTAN ÅTERVÄNDO

När poeten Göran Palm i början av 60-talet befann sig vid havet och skrev en kort dikt om denna upplevelse formades den till en reduktion av känslan och ett konkret avståndstagande beträffande språkets möjligheter att gestalta en naturupplevelse..

Havet förblev i denna poetik stumt och inåtvänt. ”Det är som på Louvren”, skrev Palm. De personliga referenserna förankras alltså inte i det sinnliga, emotionella, utan den förskjuts in i museernas värld, där ”tavlan” är åtkomlig.

På flera sätt anknyter Bengt Erasmie i sin nya samling, *Dikter utan återvändo*, till stranden och havet. Han gör det på ett nedtonat, personligt sätt. Dikten *Havet*, på sidan 44, påminner om Göran Palms från 1962, tryckt i samlingen *Världens ser sig*, 1964. Erasmie kapitulerar också framför havet. Han ser det som ett ”bord att sitta framför”, ”ett bord att ramla under”. Dikten lyder i sin helhet:

*Havet.  
Ett bord att sitta framför  
Havet  
Ett bord med skummande viner,  
Havet.  
Ett bord att ramla under.*

Bengt Erasmie skriver vidare i nyckelhetens spår. Han skriver om måsens mening, om den släckta lampans mörker och om talgoxens närvaro. I naturens omedelbara tystnad finns ändå öppningar till liv och tröst. Det är i tystnadens rum, som ord kan läsas och formas till ett meningsfullt ljus. Kanske det är ett dagsljus, ”som man hållet framför sig, som en offerdryck att sprida över gräset...”

Det finns i författarens poetiska universum en genomgående lidandemystik. Det är verkligheten ”sent på jorden”. Mörkret tätnar. Åldrandet tvingar in åren i en fåra av ångest. Våren blir som en främmande stad eller liknar en dröm, där de redan döda kan uppstå.

De eskatologiska motivbilderna är många. Det kommande syns närvarande över havets horisont, vid dyningars tunga slag, då vågor slår mot hård granit. Författaren vandrar omkring, som en främmande åldring nära de lekande förskolebarnen. Det är under en förmiddag i februari, fottisättningen blir osäker i snösörjan under det att melankolin följer i hämlarna. Poeten beskriver träffsäkert och konkret en upplevd utsatthet i diktens sista rad:

*Snart skild från sitt liv, med blottade årsringar,  
en stubbe att sitt på, för ett barn som sprungit sig trött.*

Boken *Dikter utan återvändo* består av 47 dikter, varav flera formas till korta betraktelser i prosans form. Läsaren märker att det är en driven och erfaren poetstämman som talar. Livets utsatthet, korthet och värde är temata, vilka följer under läsningen. En nertonad, kartfull behärskning träder fram mellan raderna. Livsinsikt och mognad följer berättarjaget.

Det meningsfulla här och nu är inte att krampaktigt hålla kvar eller fånga in utan snarare att en frihet till liv. Den inre glädjen är att få låta måsen flyga; släppa ut den över havet ”som en dikt för att låta den försvinna och leva”.

Hans-Evert Renérius

Bok: Bengt Erasmie. *Dikter utan återvändo*. Atlantis.

